Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

Οι μίζες του ενιαίου αμυντικού δόγματος: Και αν ανοίξει το στόμα του και ο Άκης ή οι Ρώσοι για τους S-300;

Όταν ανακοινώθηκε η σύλληψη του Άκη Τζοχατζοπουλου για τις μίζες που είχε πάρει ως υπουργός άμυνας, τα κυπριακά ΜΜΕ ανάφεραν βέβαια ότι «εμπλεκόταν» και η Κύπρος. Ο Φιλελεύθερος έκανε αναφορές για «ξέπλυμα βρώμικου χρήματος» μέσω εταιρείας, την Torcaso, η οποία ιδρύθηκε στην Κύπρο, και πιο διστακτικά λόγω του γεγονότος ότι μια από τις υποθέσεις με μίζες αφορούσε τους ρωσικούς πυραύλους TOR-M1 μέρος των οποίων -14 από τους 21- είχε σταλεί Κύπρο. Ο Πολίτης έδωσε περισσότερη έμφαση στους πυραύλους TOR και προσπάθησε να το παίξει «τα είχαμε πει» με μια αποσπασματική εστίαση: επανέφερε το ζήτημα του σύριου επιχειρηματια/τζογαδορου, F. Al-Zayat, στον οποίο άνηκε η off shore εταιρεία μέσω της οποίας έγινε η ρωσική πληρωμή, η οποία κατέληξε τελικά στον Τζοχατζοπουλο. Παραβλέπει, βέβαια, εντελώς το ότι οι TOR ήταν η δεύτερη αγορά ρωσικών πυραύλων του τότε «ενιαίου αμυντικού δόγματος» -της μυθολογικής αλλά και συμφεροντολογικής τελικά στρατιωτικής συμμαχίας Κύπρου-Ελλάδας την δεκαετία του 90. Αν είχαν δοθεί μίζες για τους TOR πρέπει αναπόφευκτα να είχαν δοθεί μίζες και για τους S-300: αν η ρωσική πολεμική βιομηχανία βρισκόταν, τότε, στην ανάγκη να πληρώνει μίζες για να εξασφαλίζει συμβόλαια, τότε, προφανώς, το να εξασφαλίσει το πρώτο βασικό συμβόλαιο [των S – 300] οποίο τελικά οδήγησε και στο δεύτερο [των TOR] ως αναπλήρωση, ήταν νευραλγικό και θα πλήρωνε ακριβά για να το πάρει. Αλλά βέβαια, αυτό το θέμα θα άνοιγε δύσκολες ερωτήσεις για τα κυπριακά ΜΜΕ – για τον μεν Φιλελεύθερο, για το κύκλωμα των «πατριωτικών» μιζών και για το Πολίτη, για τις διαδικασίες που οδήγησαν στην εκλογή Κληριδη το 1998, αλλά και τις μετέπειτα διαδικασίες στο υπουργείο άμυνας της τότε κυβέρνησης.

Ας δούμε, λοιπόν, την ευρύτερη εικόνα της περιόδου 1996-2001, κατά την οποία φαίνεται ότι πληρώθηκαν οι μίζες και διαμορφώθηκε και το πλαίσιο των στρατιωτικών αγορών, στο οποίο εμπλέκεται ο Τζοχατζόπουλος. Σύμφωνα με τις συνεντεύξεις του Τζοχατζόπουλου στον Λάλα και τον Τέλλογλου, επόπτευσε ο ίδιος

μιας τεραστίας εκστρατείας επενδύσεων -άξιας 4 τρις δραχμών- σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς αμέσως μετά τα Ίμια το 1996. Εκείνο το επεισόδιο, το οποίο κατασκευάστηκε από τα ΜΜΕ, αμέσως μετά την επικράτηση του Σημίτη στο ΠΑΣΟΚ, οδήγησε σε μια «πολιτική κρίση», η οποία με την σειρά της οδήγησε στην απόφαση να επενδυθούν τα τεράστια κονδύλια στην άμυνα επειδή υποτίθεται η κρίση έδειξε την «αδυναμία» της Ελλάδας. Αν υπήρξαν συνειδητά συμφέροντα που έσπρωξαν στην κατασκευή εκείνου του θεαματικού επεισοδίου, τότε θα άνηκαν, σαφώς, στο «πατριωτικό ΠΑΣΟΚ», του οποίου ο Τζοχατζοπουλος ήταν τότε εκπρόσωπος – είχε αντικαταστήσει ένα άλλο εκπρόσωπο της τάσης, τον Γ. Αρσένη, στο υπουργείο άμυνας. Αυτό το «πατριωτικό ΠΑΣΟΚ» ήταν σε άμεση σχέση με την ΕΔΕΚ στην Κύπρο, της οποίας ο τότε ηγέτης, ο Β. Λυσσαρίδης, είχε φαντασιώσεις να το παίξει «εθνικός ηγέτης», με προεκτάσεις και στην Ελλάδα. Η ΕΔΕΚ, παρά τον απορριπτικό της προσανατολισμό στήριξε στον δεύτερο γύρο των εκλογών του 1998, τον υποτιθέμενο αντίπαλο της «γραμμής» της, τον κ. Κληρίδη, τον οποίο ο ίδιος ο Λυσσαρίδης είχε ονομάσει εκπρόσωπο του «ενδοτισμού» από την δεκαετία του 1970. Αυτή η σύμπλευση «πατριωτικών» κυκλωμάτων και ρουσφετολογικών κυκλωμάτων της κυπριακής δεξιάς, φαίνεται να αποκορυφώθηκε την περίοδο 1997-98 κατά την διάρκεια των προεδρικών εκλογών, όταν ο μεν Κληρίδης έκανε εκστρατεία με τους S-300, ενώ το «πατριωτικό κύκλωμα» σε Κύπρο και Ελλάδα φαίνεται να συνεργάστηκε για την επανεκλογή του – και στο πλαίσιο αυτής της συνεργασίας οι οικονομικές μίζες πρέπει να έπαιξαν τον καθοριστικό ρόλο. Η πιο χαρακτηριστική δημόσια παραδοχή εκείνης της παρασκηνιακής σύμπλευσης ήταν το «Ευχαριστώ για όλα Άκη» του Γ. Κληρίδη προς την Α. Τζοχατζόπουλο την νύχτα της επανεκλογής του το 1998: Μπροστά στις κάμερες, ο Κληριδης απάντησε σε τηλέφωνο από τον κ. Τζοχατζόπουλο και τον ευχαρίστησε δημόσια με την γνωστή πια ατάκα. Είναι εκείνες τις μέρες που ο Λυσσαρίδης δήλωνε ότι θα επεκτείνει και στην Ελλάδα την «εθνική ενότητα». Προφανώς, η πατριωτική πολιτική δεν υπήρξε συνεπής. Δεν μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι απορρίπτει κάτι και ταυτόχρονα να στηρίζει τον εκπρόσωπο της γραμμής που απορρίπτει. Υπήρχαν και άλλα συμφέροντα που ήταν προσφιλή στην τσέπη των μελών του απορριπτικού μετώπου.

Η διασύνδεση των θεαμάτων «ενότητας» υποτιθέμενων αντίπαλων στην επιφάνεια, με τις υπόγειες διαδρομές του «ξεπλύματος» των μιζών, είναι ενδιαφέρουσα και

αποκαλυπτική: η παραγγελία των S 300 -η οποία στοίχισε μισό δις ευρώ- συμβάδισε το 1997 με την ετερόκλητη συμμαχία απορριπτικών και Κληρίδη στις προεδρικές. Στην νέα κυβέρνηση Κληρίδη, το 1998 και μέχρι τις αρχές του 1999, υπουργός άμυνας ανάλαβε ο μετέπειτα διάδοχος του Λυσσαρίδη στην ΕΔΕΚ, Γ. Ομήρου,ο οποίος πρέπει να διεκπεραίωσε ουσιαστικά την όλη διαδικασία της αγοράς και ίσως και της κατανομής των μιζών. Και αυτή ακριβώς η περίοδος είναι και η περίοδος που ο Τζοχατζόπουλος και ο κύκλος γύρω του. αρχίζει να χαλαρώνει σε σχέση με την διαχείριση των μιζών και του ξεπλύματος χρημάτων: «*Και ενώ μέχρι το 1997, ο κ. Τζοχατζόπουλος και οι συνεργάτες του, όπως προκύπτει από το εισαγγελικό πόρισμα, εμφανίζονται να τηρούν κάποιες ουσιαστικές προφυλάξεις στο να διαχειρίζονται τα χρήματα και τις αγοραπωλησίες με νομιμοφάνεια, μετά το 1998 τα πράγματα εξελίσσονται τελείως διαφορετικά. Τα χρήματα που πέφτουν στις off shore είναι πολλά, οι αγοραπωλησίες περισσότερες και η κίνηση πολλών λογαριασμών ξεφεύγει από κάθε όριο.» [Τέλλογλου, Καθημερινή, 14/4/2012]*. Μέρος της κίνησης στους λογαριασμούς αποδίδεται και στο ότι ο βασικός διαχειριστής, ο ξάδελφος του Τζοχατζόπουλου, αρρώστησε. Αλλά «πέφτουν και πολλά λεφτά» γιατί άρχισαν και οι μίζες της άμυνας και προφανώς το «πατριωτικό μέτωπο» τρώει με χρυσά κουταλιά και στην Λευκωσία και στην Αθήνα σε βάρος του Δημοσίου, με την ανοχή και του Κληρίδη και του Σημίτη – αν όχι με την έγκριση τους για να ξεφορτωθούν τους εθνικιστές με την εξαγορά. Ο τρόπος ξεπλύματος δείχνει και πάλι ότι η Κύπρος και τα τοπικά κυκλώματα είχαν άμεση εμπλοκή στην διακίνηση και το ξέπλυμα. Ήδη, η Κύπρος και το δικηγορικό γραφείο του Τ. Παπαδόπουλου είχαν δείξει από την περίοδο των γιουγκοσλαβικών πολέμων, στις αρχές της δεκαετίας του 90, ότι μπορούσαν να διαχειριστούν μυστικά ποσά και να συγκαλύψουν την πηγή και την διακίνηση τους. -Οι πληρωμές της ρωσικής εταιρείας στον Σύριο μεσολαβητή έγιναν, σύμφωνα με την καταγραφή του Πολίτη, μέσω της Λαϊκής Τράπεζας, δικηγόρος της οποίας ήταν το δικηγορικό γραφείο Παπαδόπουλου, το οποίο είχε αυτονόητα την «τεχνογνωσία» του ξεπλύματος. Υπήρχε, όμως, μια πιο άμεση σύνδεση με τα παρακλάδια του κυπριακού πατριωτικού μετώπου: Σύμφωνα με τις μέχρι τώρα έρευνες των ανακριτών στην Αθηνά, το ξέπλυμα γινόταν μέσω των λογαριασμών της μονής Βατοπαιδίου :

«*Σύμφωνα με τον ελεγκτή Μάϊτο, η παρουσία του Σαπχατζίδη [επιχειρηματία και ιδιοκτήτη της off shore εταιρείας Torcaso, η οποία χρησιμοποιείτο για το ξέπλυμα], που συμμετέχει στην τελική φάση είσπραξης του τμήματος από τις πωλήσεις των*

ακίνητων της Torcaso στην Ιερή Μονή Βατοπαιδιου, δείχνει ότι μαύρο χρήμα επενδύθηκε σε ακίνητα για να ξεπλυθεί.» *[Βήμα, 15/4/2012, σ. 9].*
Η Μονή Βατοπαιδίου συνδέεται άμεσα με το απορριπτικό εθνικιστικό μπλοκ στην Κύπρο: ο ηγούμενος Εφραίμ είναι αδελφός του ιδρυτή και ηγέτη του ακροδεξιού απορριπτικού κόμματος «Νέοι Ορίζοντες» -το οποίο έχει μετονομαστεί σήμερα σε ΕΥΡΩΚΟ. Και αυτό το απορριπτικό κόμμα στήριξε την υποψηφιότητα Κληριδη, το 1998. Η παράδοξη σύγκλιση των ετερογενών φαινομενικά τάσεων, είχε προφανώς, υπόγειες οικονομικές διασυνδέσεις.

Αξίζει να διερευνηθεί και η πιθανότητα να χρησιμοποιήθηκε και η χρηματιστηριακή φούσκα του 1999, για να ολοκληρωθεί το ξέπλυμα του βρώμικου χρήματος. Διότι αν υποθέσουμε ότι οι μίζες ήταν κατά αναλογία, τότε αν οι TOR, οι οποίοι είχαν στοιχίσει πέραν από το ένα δις, είχαν 78 εκατομμύρια μίζες, τότε οι S300 θα πρέπει να είχαν γύρω στα 40 εκατομμύρια. Αν προστεθούν σε αυτά και τα εκατομμύρια σε μίζες για τους TOR -ο Τζοχατζόπουλος υπολογίζεται ότι πήρε 25 από τα 78 εκατομμύρια των μιζών για τους πυραύλους- που δεν είναι γνωστό που έχουν καταλήξει, τότε προφανώς υπήρχε ένα πόσο, το οποίο θα μπορούσε εύκολα να ξεπλυθεί με διάφορες «τοποθετήσεις» και αγοραπωλησίες μετοχών, σε εκείνο το επίσης κατασκευασμένο σκηνικό. Και από ότι φαίνεται, οι πληρωμές των μιζών για τους ρωσικούς πυραύλους γίνονται σε δόσεις και η διαδικασία κράτησε τουλάχιστον μέχρι το 2001. Οπότε εμπλέκονταν ενδεχομένως διάφοροι υπουργοί άμυνας στην Κύπρο.

Δυστυχώς, δεν μπορεί κάποιος να περιμένει σε αυτό το στάδιο σοβαρή ερευνά από την κυπριακή δημοσιογραφία με δεδομένα τα συμφέροντα: εμπλέκεται από την μια η κυβέρνηση Κληρίδη, η οποία κατασκεύασε και χρησιμοποίησε το σκάνδαλο των S-300, αλλά και διάφοροι από τα εθνικιστικά απορριπτικά κυκλώματα. Το ότι η όλη ιστορία αποκαλύπτει και τα πραγματικά συμφέροντα πίσω από τις εθνικιστικές κορώνες, είναι επιπρόσθετος λόγος λογοκρισίας.
Από την άλλη, οι πιθανότητες να λογοκριθεί το σκηνικό, είναι, επίσης, περιορισμένες με δεδομένες τις διαρροές που γίνονται – και τις αυτονόητες συνδέσεις που θα γίνουν και στην Αθήνα και στην Κύπρο. Οπότε, για μερικούς είναι και θέμα καθυστέρησης των αποκαλύψεων.

Ο Κάρογιαν παίζει σε πρώτο πλάνο: το ΔΗΚΟ διαρρέει ονόματα εν δυνάμει υποψηφίων

Το Σάββατο πριν το Πάσχα, τόσο ο Φιλελεύθερος, όσο και ο Πολίτης κυκλοφορήσαν με υποτιθέμενες «λίστες» υποψηφίων τις οποίες συζητά το ΔΗΚΟ. Η διαφοροποίηση των τίτλων αλλά και των ονομάτων ήταν αισθητή: στον μεν Φιλελεύθερο, ο τίτλος ήταν «Ανοικτό φλερτ ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ», ενώ στον Πολίτη, ο τίτλος ήταν πιο ασαφής και η εστίαση πιο γενική: «5+1 ονόματα». Και στις δυο εφημερίδες -με σαφή προβολή στο Φιλελεύθερο- παρουσιάζεται ότι το ΑΚΕΛ είχε διαμηνύσει στο ΔΗΚΟ να μη βιαστεί να δεσμευτεί με τον ενδιάμεσο χώρο. Και η διαρροή των ονομάτων μπορεί να θεωρηθεί και μια κίνηση Κάρογιαν στον κεντρώο χώρο: προς όλες τις κατευθύνσεις - με αναπόφευκτη εστίαση, όπως είναι τώρα το σκηνικό, σε «ενδιάμεσο χώρο» και ΑΚΕΛ, με δεδομένο ότι το ΑΚΕΛ, και ο Δ. Χριστόφιας, δεν έχουν ξεκαθαρίσει ακόμα την στάση τους όσον αφορά τον υποψήφιο.

Στην ονοματολογία του Πολίτη συμπεριλαμβάνονταν οι Μ. Κεραυνός -του οποίου το όνομα είχε ήδη διαρρεύσει από την Καθημερινή λίγες εβδομάδες προηγουμένως- Α. Μαρκιδης, Α. Γαλανός, Κ. Χρυσοστομιδης, ο Γ. Ματσης και κάποιος άλλος ανώνυμος. Στην λίστα του Φιλελευθέρου υπήρχαν επιπρόσθετα +4: η Χ. Γιωρκάτζη, ο Α. Ορφανίδης, ο Π. Πολυβίου, και ο Χ. Πατσαλίδης. Ενώ στο εσωτερικό αναφερόταν ότι στην ηγεσία του ΔΗΚΟ υπάρχει κλίμα θετικό για υποψηφιότητα Κατσουρίδη, σε περίπτωση που το ΑΚΕΛ προβάλει δικό του υποψήφιο.

Ας δούμε αρχικά το διαθέσιμο εκλογικό σώμα για μια πιθανή υποψηφιότητα του ενδιάμεσου χώρου: Με δεδομένο ότι η δεξιά μετά από 10 χρόνια εκτός εξουσίας θα συσπειρωθεί, η μόνη πιθανότητα να περάσει υποψήφιος του «κέντρου» στο δεύτερο γύρο είναι, είτε με την στήριξη της αριστεράς, είτε με οριακό πέρασμα του κεντρώου υποψήφιου σε βάρος υποψήφιου της αριστεράς. Στη δεύτερη πιθανότητα, η αριστερά -σαν κόμμα αλλά και σαν μάζα ψηφοφόρων- θα βρεθεί σε ένα ρόλο Kingmaker. Κατά συνέπεια όποιος υποψήφιος κατεβεί με το κέντρο και είναι αντιπαθής στην αριστερά -και σε κομματικό αλλά και σε επίπεδο λαϊκής ψήφου- δεν θα έχει ελπίδες εκλογής ακόμα και, στην περιορισμένη πιθανότητα, που θα περάσει σε δεύτερο γύρο – αφού δεν θα μπορεί να αντλήσει από την δεξαμενή ψήφων της αριστεράς. Και ενδέχεται να έχει και προβλήματα συσπείρωσης του ίδιου του χώρου του κέντρου

αφού ενδέχεται να σπρώξει προς τον υποψήφιο του ΑΚΕΛ - αν το ΑΚΕΛ κατέβει αυτόνομα- και κεντροαριστερούς του ενδιάμεσου χώρου.

Σε αυτό το πλαίσιο, από την ονοματολογία οι Γ. Μάτσης, Χ. Πατσαλίδης και Π. Πολυβίου μάλλον πρέπει να θεωρούνται χαμένες πιθανότητες.

Ο Γ. Μάτσης μπορεί να αντλήσει ελάχιστα ποσοστά από την δεξιά, αλλά είναι αδύνατο να αντλήσει από την αριστερά ή την κεντροαριστερά. Ο Πατσαλίδης όπως έγραψε και ο Φιλελεύθερος αντιμετωπίζει ήδη αμφισβήτηση στο εσώτερο του ΔΗΚΟ και είναι αμφίβολο αν έχει την δυνατότητα να πείσει σε μια προεκλογική εκστρατεία για την προεδρία. Ο Π. Πολυβίου έχει τουλάχιστον 3 αδυναμίες: ενώ η συμμετοχή του στην επίθεση εναντίον του Χριστόφια γύρω από το Μαρί μπορεί να θεωρηθεί στα συν στους αντικομουνιστικούς κύκλους, μια υποψηφιότητα του από την άλλη, θα επιβεβαίωνε τις κατηγορίες ότι το "πόρισμα" του είχε ιδιοτελή κίνητρα, όπως η αυτοπροβολή για πολιτική καριέρα. Το χειρότερο πρόβλημα το οποίο θα αντιμετώπιζε ως πολιτικός θα ήταν, όμως, η δίκη της Ήλιος, όπου η «επιτυχία» του να αθωώσει την εταιρεία θα τον κυνηγά και αναπόφευκτα η σύγκριση με την στάση του στην υπόθεση για το Μαρί θα τον εκθέσει ως συμφεροντολόγο. Κάτι το οποίο θα μπορεί εύκολα να το χρησιμοποιήσουν οι αντίπαλοι του συνδέοντας τον και με μεταμορφώσεις στο κυπριακό αφού στην τελευταία του εκδοχή, ο κ. Πολυβίου ήταν υποστηρικτής του ναι. Επιπρόσθετα, η θέση του σως δικηγόρος της τράπεζας Κύπρου σε ένα χρονικό διάστημα όπου το τραπεζιτικό σύστημα βρίσκεται υπό κατηγορία για τα προβλήματα στην κυπριακή οικονομά, δεν θα τον βοηθήσει. Αν, ευσταθούν οι φήμες ότι υπήρξε και από τους μεγαλοδικηγόρους φοροφυγάδες, τότε μια υποψηφιότητα θα είναι πιθανότητα για ενδεχόμενο διασυρμό, αν το επιλέξουν οι αντίπαλοι του. Το πρόβλημα των τραπεζών θα είναι και το κύριο πρόβλημα του Μ. Κεραυνού. Αν όμως ο Κεραυνός ήταν διευθυντής μιας τράπεζας, ο Ορφανίδης ως ο επόπτης που απέτυχε, θα βρεθεί, επίσης, στην ανάγκη να εξηγήσει δημόσια την αδυναμία του να ελέγξει τον τομέα αρμοδιότητάς του.

Ο Χρυσοστομίδης, όπως και ο Κεραυνός, φαίνεται να ανοίγει, παρά να κλείνει, ένα παράθυρο – προς την συνεργασία Αριστεράς - ΔΗΚΟ από τον πρώτο γύρο. Και ακόμα και ως υποψήφιος του κέντρου στον πρώτο γύρο, θα λειτουργήσει, σαφώς, θετικά στο δεύτερο γύρο σε σχέση με τους αριστερούς ψηφοφόρους. Αν ο ίδιος έχει επιρροή στον παλιό του κομματικό χώρο είναι κάτι που θα φανεί. Φαίνεται δύσκολο

να συγκεντρώσει τους ψήφους του απορριπτικού κέντρου – εκτός αν θα είναι υποψήφιος της συνεργασίας ΑΚΕΛ – ΔΗΚΟ.

Οι υποψηφιότητες Μαρκίδη, Γιωρκάτζη και Γαλανού έχουν κάποια φόντα και φωτογραφίζουν και άλλα μοντέλα. Αν ο Κεραυνός φωτογραφίζει τον τεχνοκράτη του κέντρου και ο Χρυσοστομιδης τον κεντρώο με στήριξη από την αριστερά, ο Μαρκίδης εκπροσωπεί τον φιλελεύθερο δεξιό, η Γιωρκάτζη την αδιάφθορη τεχνοκράτη και ο Γαλανός το ιστορικό στέλεχος του ΔΗΚΟ.

Ο Μαρκίδης έχει αναδειχθεί σε ανεξάρτητη μορφή των φιλελευθέρων και θα μπορούσε να πάρει κάποια ποσοστά από τον ΔΗΣΥ . Θα μπορούσε, επίσης, να στηρίξει θέσεις στο κυπριακό, τις οποίες θα υποστήριζε και το ΑΚΕΛ, ενώ η στάση του απέναντι στον Χριστόφια μετά το Μαρί -κάτι που θα είναι βασικό κριτήριο για την μάζα των αριστερών ψηφοφόρων- ήταν από τις πιο νηφάλιες και μέσα στα συνταγματικά πλαίσια. Ανάλογα μπορεί να πει κάποιος και για το Γαλανό, ο οποίος έκανε και έκκληση για ηρεμία τον Αύγουστο του 2011. Ο Γαλανός ανήκει στο ΔΗΚΟ και με αυτήν την έννοια συγκεντρώνει περισσότερες πιθανότητες – βέβαια οι θέσεις του για την οικονομία είναι άγνωστες αλλά στο κυπριακό θα μπορούσε και πάλιν να κινηθεί στο πλαίσιο της ενότητας, το οποίο προβάλει ο Κάρογιαν. Η Χ. Γιωρκάτζη από την άλλη έχει το πλεονέκτημα της «κυρίας αδιάφθορης», χωρίς, όμως, να είναι γνωστές οι οποιεσδήποτε θέσεις της στο κυπριακό – κάτι που ίσως βέβαια να είναι και θετικό σε αυτό το στάδιο.

Το ΔΗΚΟ ως το κόμμα, το οποίο έχει μεγαλύτερο ποσοστό από τα άλλα τρία «κόμματα» -οι Οικολόγοι και το ΕΥΡΩΚΟ είναι αμφίβολο τι ποσοστό μπορούν να μεταφέρουν σε όποια υποψηφιότητα στηρίξουν- σαφώς, θα καθορίσει τελικά και τον υποψήφιο. Αν η κίνηση θα είναι προς συνεργασία με το ΑΚΕΛ οι τρεις πιο πάνω υποψήφιοι συν κάποιος, στην κατεύθυνση Χρυσοστομίδη, θα είναι ενδεχομένως, οι κατευθύνσεις της συζήτησης.

Η Εκκλησία θέλει ενέργεια κάμνοντας γεωπολιτική

Η δήλωση του αρχιεπίσκοπου ότι η εκκλησία αναζητά επενδυτές για να φτιάξει δικό της σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, κέρδισε τις εντυπώσεις κατά την διάρκεια των διακοπών του Πάσχα. Στον ακτιβιστικό -πέρα από το πολιτικάντικο εκλογικό σχήμα του Περδίκη- οικολογικό χώρο, ήδη, η κίνηση της εκκλησίας για τα

φωτοβολταϊκά έγινε αντικείμενο κριτικής γιατί ένας συγκεντρωτικός θεσμός του μεγάλου κεφαλαίου προσπαθεί να κυριαρχήσει σε ένα ακόμα τομέα, αντί να ενθαρρύνεται η αποκεντρωμένη παραγωγή ενέργειας.

Αξίζει να δει κάποιος και το πλαίσιο των δηλώσεων του Αρχιεπισκόπου. Αμέσως, μετά την δήλωση, ήρθε στην Κύπρο ισραηλινός υπουργός εξωτερικών και ουσιαστικά προσφέρθηκε για συνεργασία με την εκκλησία – είναι μαλλον σαφές ότι ο αρχιεπίσκοπος προγραμμάτισε τις δηλώσεις του να συμπέσουν με την επίσκεψη. Θα πρέπει, επίσης, να κατανοηθεί ότι το Ισραήλ μπορεί να έχει την δυτική στήριξη στο παλαιστινιακό, αλλά δεν παίζει μόνο με την Δύση στα ευρύτερα γεωπολιτικά του συμφέροντα. Πρόσφατα λ.χ. έχει αρχίσει μια σειρά από στρατηγικά ανοίγματα στην Ρωσία. Η Gazprom έχει, ήδη, αποκτήσει δικαιώματα στα οικόπεδα με τα αποθέματα ισραηλιτικού φυσικού αερίου.

Ο αρχιεπίσκοπος, λοιπόν, ανοίγεται ευρύτερα στο ανατολικό κεφάλαιο, πιο στρατηγική σκέψη από την δεξιά που παραμένει ακόμα εγκλωβισμένη σε ένα κλισέ της Δύσης σαν Αγγλοαμερικανικό club.

Γενικότερα η επίσκεψη Λιμπερμαν χαιρετίστηκε, όπως αναμενόταν, από το φιλο-ισραηλινό λόμπι στα ΜΜΕ. Ο Λιμπερμαν ήταν προσεκτικός και στις συναντήσεις και στις επισκέψεις του. Η κυβέρνηση κινήθηκε προς την κατεύθυνση της ολοκλήρωσης συμφωνιών με το Ισραήλ, τονίζοντας παράλληλα και τον ρόλο της, σαν μέλος της Ε.Ε., να λειτουργεί σαν γέφυρα και με τον αραβικό κόσμο – ανακοινώνοντας κινήσεις και προς αραβικές χώρες. Έτσι και αλλιώς χωρίς συμφωνίες με τους άραβες, η κυπριακή ΑΟΖ, μένει μετέωρη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η κρίση χρέους, η πρωτοβουλία για λογιστικό έλεγχο και η αναγκαιότητα για λογοδοσία των τραπεζών

Καθώς η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση βρίσκεται, ήδη, στον πέμπτο χρόνο και το βάθος της φαντάζει ακόμα απύθμενο, άρχισαν, πλέον, να ακούγονται φωνές για αλλαγή πορείας και να στέλλονται σήματα κινδύνου και από τη φιλελεύθερη και από τη σοσιαλδημοκρατική σκοπιά. Οικονομολόγοι και αναλυτές που δεν τάσσονται με την ανατροπή του καπιταλισμού, αντιλαμβάνονται πλέον ότι η καταστροφική πορεία

του συστήματος δεν είναι αναστρέψιμη χωρίς τολμηρές πολιτικές αποφάσεις και μεταρρύθμιση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, έτσι ώστε να καταστεί μεσοπρόθεσμα βιώσιμο. Καθώς η δημόσια στήριξη των τραπεζών φαίνεται να είναι πλέον μονόδρομος, τώρα, η συζήτηση εστιάζει στους όρους αυτής της στήριξης. Οι φωνές για κρατικοποίηση των τραπεζών πληθαίνουν και εντείνονται, παρά το ότι ο νεοφιλελεύθερος φονταμενταλισμός συνεχίζει για την ώρα να κυριαρχεί και μαζί με τα λόμπυ των τραπεζιτών απαιτεί με θράσος λεφτά από το δημόσιο χωρίς αλλαγή ιδιοκτησιακού καθεστώτος και δομής του διοικητικού ελέγχου των τραπεζών,. Ταυτόχρονα οι φωνές για κρατικοποίηση των τραπεζών πληθαίνουν και εντείνονται. Και είναι και μη Μαρξιστές που μιλούν τώρα για δημόσιο έλεγχο των τραπεζών – αν είναι “too big to fail”, τότε είναι και “too big to be private” – τονίζοντας ότι η ιδιωτικοποίηση του κέρδους και η κοινωνικοποίηση της ζημιάς εκτός από άδικη είναι και επικίνδυνη. Η “πτωχοτραπεζοκρατία” όπου όσο πιο πτωχευμένοι είναι οι τραπεζίτες τόσο πιο πολλή εξουσία έχουν, δεν απειλεί μόνο την κοινωνία αλλά και τον ίδιο τον καπιταλισμό, σημειώνει ο Βαρουφάκης http://www.aformi.gr/2012/04/%CF%84%CE%B9-%CE%B5%CF%83%CF%84%CE%AF-%CF%84%CF%81%CE%AC%CF%80%CE%B5%CE%B6%CE%B1-%CF%83%CE%AE%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%BF%CE%BD/

Η πιο άμεση συνέπεια της κρίσης χρέους, που αποτελεί και την πιο εμφανή και επιζήμια πτυχή της σημερινής οικονομικής κρίσης, είναι η αδυναμία των κρατών να ασκήσουν ανεξάρτητη πολιτική, να χρηματοδοτήσουν έργα υποδομής και να διατηρήσουν υφιστάμενες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας και τους θεσμούς πρόνοιας με δημόσιο χαρακτήρα. Καθώς το δημόσιο χρέος, -*το μοναδικό κομμάτι του λεγόμενου εθνικού πλούτου, που στους σύγχρονους λαούς ανήκει πραγματικά στο σύνολο του λαού, όπως σημείωνε ο Μαρξ*- εκτοξεύεται στα ύψη, υιοθετούνται υφεσιακές πολιτικές λιτότητας που αυξάνουν την ανεργία και πιέζουν τους μισθούς προς τα κάτω, διαμορφώνοντας έτσι ένα πολύ ευνοϊκό πλαίσιο για το μεγάλο διεθνές κεφάλαιο, οι ό,ποιες επενδύσεις του οποίου αντιμετωπίζονται περίπου ως ευλογία και ενθαρρύνονται με σειρά οικονομικών και μη οικονομικών κινήτρων. Στον τρίτο κόσμο την δεκαετία του 1980, η κρίση χρέους οδήγησε πολλές χώρες στο ΔΝΤ, που επέβαλε τα λεγόμενα προγράμματα “δομικής αναπροσαρμογής” θέτοντας τις οικονομίες σε καθεστώς υποτέλειας και επιδεινώνοντας τις συνθήκες διαβίωσης μεγάλου μέρους του πληθυσμού. Τώρα αυτό, ήδη, άρχισε να συμβαίνει και στον

ευρωπαϊκό νότο με την Ελλάδα να αποτελεί το πιο ξεκάθαρο, αλλά όχι το μοναδικό παράδειγμα.

Πώς, όμως, δημιουργείται και πώς εκτοξεύεται το δημόσιο χρέος; Υπάρχει μια πρωτοφανής έλλειψη διαφάνειας σε αυτές τις διαδικασίες που καλύπτεται συχνά από προπαγανδιστικές και ρητορικές ασκήσεις φόρτωσης ενοχών στους λαούς ότι ζουν πάνω από τις δυνατότητες τους, στους μισθωτούς ότι δεν είναι αρκετά παραγωγικοί και ανταγωνιστικοί ή και γενίκευσης των ευθυνών της πολιτικής και τραπεζιτικής ελίτ και των εποπτικών αρχών με πιο χαρακτηριστικό το "μαζί τα φάγαμε". Ήδη, όμως, παρουσιάζονται αδυναμίες στην αποτελεσματικότητα της κυρίαρχης ρητορικής να πείσει – οι αλχημείες και τα νοητικά άλματα των αρθρογράφων του συστήματος δεν περνούν πια τόσο εύκολα, καθώς τα ερωτήματα άρχισαν να μπαίνουν σε πιο ορθολογική βάση: *"αν φαγώθηκαν λεφτά, ποιοι τα έφαγαν;" "αν οι αγορές αυτορυθμίζονται γιατί πρέπει να πληρώσει το δημόσιο;" "αν ο κεντρικός τραπεζίτης είναι τόσο αυθεντία πώς τα έκανε τόσο θάλασσα;"* Και πιο ουσιαστικά: ποιος ήταν ο ρόλος της αύξησης των επιτοκίων από τη δεκαετία του 1980, της μείωσης της φορολογίας στο μεγάλο κεφάλαιο μετέπειτα και της σημερινής κρατικής (προσωρινής) διάσωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην εκτόξευση του δημόσιου χρέους; Αυτά τα ερωτήματα τίθενται από το διεθνές κίνημα ενάντια στο χρέος που απαιτεί λογιστικό έλεγχο έτσι ώστε να διαφανεί ποιο μέρος του χρέους είναι απεχθές ενδεχομένως και παράνομο και ποιοι ευθύνονται για αυτό. http://www.contra-xreos.gr/

Στη Γαλλία η πρωτοβουλία αυτή έχει αποκτήσει μεγάλη λαϊκή στήριξη και έχει αξιοσημείωτη δυναμική.

Ακόμη, όμως, και χωρίς την πλήρη κρατικοποίηση των τραπεζών σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο κάτι που θα αποτελούσε ένα αποφασιστικό βήμα προς την αποφυγή μιας οικονομικής κατάρρευσης με ό,τι αυτή συνεπάγεται, μπορούν να ληφθούν κάποια μέτρα θεσμικών ρυθμίσεων και ουσιαστικού ελέγχου και εποπτείας, έτσι ώστε και να τεθούν προ των ευθυνών τους, οι τραπεζίτες και οι διαπλεκόμενοι πολιτικοί και κυρίως να αποφευχθούν στο προσεχές μέλλον ανάλογες καταστάσεις. Η λογοδοσία των τραπεζών είναι διεθνές ζήτημα και στις σημερινές συνθήκες αναμφίβολα μονόδρομος. Ήδη η συζήτηση έχει ξεκινήσει και στην Κύπρο όπου

γίνονται και κάποιες πολιτικές ζυμώσεις σε σχέση με αυτά τα θέματα. http://erascy.blogspot.com/2012/03/blog-post_31.html

ΔΙΕΘΝΗ

Νέα προσπάθεια καταστολής από το ισραηλιτικό κράτος ενάντια στις διεθνείς κινήσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους

Δεκάδες διεθνείς αλληλέγγυοι/ες έχουν συλληφθεί στο αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν του Τελ Αβίβ, καθώς καταφθάνουν για την πρωτοβουλία «Καλωσήρθατε στην Παλαιστίνη 2012» γνωστή και ως Fly-tilla 2.

Τουλάχιστον 30 από τους συλληφθέντες είναι από τη Γαλλία, ενώ επίσης αναφέρονται συλληφθέντες από Ισπανία, Πορτογαλία, Καναδά και Ιταλία. Επίσης, έχουν συλληφθεί Ισραηλινοί αλληλέγγυοι που έσπευσαν στο αεροδρόμιο.

Πολλοί άλλοι/ες έχουν εμποδιστεί να ταξιδέψουν, ήδη, από τις προηγούμενες μέρες σε μια συνεργασία αερογραμμών και ισραηλινών αρχών. Διάφορες εταιρίες

ειδοποίησαν επιβάτες για ακύρωση των κρατήσεών τους μετά από διαταγές των ισραηλινών αρχών (διαταγές που περιλαμβάνουν ψέματα και δυσφήμηση). Η Lufthansa ακύρωσε κρατήσεις για την πτήση της Κυριακής, παρ' ότι κάποιες από αυτές δεν σχετίζονταν καν με την Πρωτοβουλία Καλωσήρθατε στην Παλαιστίνη.

'Αλλες φωτογραφίες:

http://www.flickr.com/photos/activestills/7079430475/in/photostream/

http://www.flickr.com/photos/activestills/6933379998/in/photostream/

http://www.flickr.com/photos/activestills/7080156231/in/photostream/

Ιρανικό: απειλές, συζητήσεις και η Τουρκία σαν μεσολαβητής

Μετά από μήνες ρητορικών αντιπαραθέσεων και στρατιωτικών απειλών, η Δύση και το Ιράν, με την μεσολάβηση των Ρώσων αλλά και της Τουρκίας, φαίνεται να αρχίζουν να συζητούν μια αποκλιμάκωση της έντασης. Το Ισραήλ εξακολουθεί να κρατά σκληρή στάση αλλά φαίνεται ότι, για την ώρα, κανένας στην Δύση δεν είναι διατεθειμένος για μια αντιπαραθεση, η οποία ενδέχεται να αποσταθεροποιήσει την ευρύτερη περιοχή. Ήδη, άλλωστε, η αντοχή του συριακού καθεστώτος και η εμπέδωση της εξουσίας των φίλο-ιρανικών σιητικών κομμάτων στο Ιράκ, δείχνει μια ανθεκτικότητα των επιρροών του Ιράν. Από την άλλη, οι κινήσεις της Τουρκίας, αν και δεν συμπίπτουν με αυτές του Ιράν, λειτουργούν, ταυτόχρονα, αυτόνομα από την υπόλοιπη Δύση. Ήδη, η Τουρκία εξελίσσεται σε σημαντικό οικονομικό εταίρο της Τεχεράνης, αλλά και βασικό συνομιλητή της με προσβάσεις στην Δύση. Αυτές οι κινήσεις της Τουρκίας φαίνεται να εξισορροπούν τις βεβιασμένες κινήσεις στήριξης της συριακής αντιπολίτευσης και να την επανατοποθετούν ως παίκτη με ανοικτές γραμμές στο χάρτη των μεγάλων πόλων της Μέσης Ανατολής.

Για τις σχέσεις Ιράν-Τουρκίας:

http://rt.com/news/turkey-iran-velayati-government-042/

Συρία: ο Αννάν πετυχαίνει στην εκεχειρία και η αντιπολίτευση αποτυχαίνει ξανά

Όταν ανακοινώθηκε η ημέρα της εκεχειρίας στην Συρία, τα δυτικά ΜΜΕ, τα οποία αναπαράγουν την προπαγάνδα της αντιπολίτευσης, μετέδιδαν ότι τους διοχετευόταν

για μάχες και συγκρούσεις. Όταν τελικά ήρθε η εκεχειρία στις 12/4 φάνηκε να τηρείται γενικά, ενώ ο Αννάν από την Τεχεράνη εκφραζόταν θετικά και για τους σύμμαχους της Δαμασκού. Το μεγάλο τεστ, βέβαια, ήταν Παρασκευή- όπως σημειώνει και ο σχολιαστής στο Angry Arab News, η βασική γραμμή της αντιπολίτευσης μέχρι τότε ήταν αν το καθεστώς Άσσαντ δεχόταν την εκεχειρία, τότε θα κατέρρεε διότι, σύμφωνα με την αφήγηση της αντιπολίτευσης, θα γίνονταν μαζικές αντί-κυβερνητικές διαδηλώσεις κλπ. Τελικά, οι συγκεντρώσεις της αντιπολίτευσης της Παρασκευής, μετά την προσευχή στα τζαμιά, συνέχισαν την πορεία των τελευταίων εβδομάδων με μείωση της συμμετοχής.
http://angryarab.net/2012/04/13/lazy-western-correspondents-the-syrian-regime-was-supposed-to-fall-today/

Για τα σχόλια του Αννάν για την Συρία στο Ιράν:
http://www.uruknet.info/?p=m87242&hd=&size=1&l=e

Το Σάββατο, το Συμβούλιο Ασφαλείας ενέκρινε την αποστόλη μη-ένοπλων παρατηρητών στην Συρία, διασφαλίζοντας, ουσιαστικά, τους όρους τους όποιους είχαν θέσει η Ρωσία και η Κίνα.

Στον αραβικό κόσμο ευρύτερα, έχει, ήδη, αρχίσει μια αποτίμηση των διαδικασιών του περασμένου χρόνου, ο οποίος ξεκίνησε με την ανατροπή τριών φιλοδυτικών καθεστώτων -στον Λίβανο μετά από εκλογές, και μετά στην Τυνησία και την Αίγυπτο μετά από κινητοποιήσεις- για να εξελιχθεί ακολούθως με μια δυναμική παρέμβαση της Δύσης σε συνεργασία με τις Μοναρχίες του Κόλπου, σε μια προσπάθεια να στρέψει τις εξεγέρσεις προς τους ιστορικούς της αντίπαλους -Λιβύη και Συρία. Σε αυτό το πλαίσιο, υποβαθμίστηκαν οι κινητοποιήσεις σε αλλά συντηρητικά καθεστώτα -Ιορδανία, Μαρόκο- στην Υεμένη η χώρα οδεύει στην πολυδιάσπαση και τον εμφύλιο, ενώ στο Μπαχρέϊν η καταστολή ευλογήθηκε από τα αραβικά κανάλια. Και φυσικά, οι Παλαιστίνιοι αναμένουν τα φωτα της «ευαισθησίας» των ΜΜΕ να γυρίσουν και προς την πλευρά τους.

Για μια πρώτη ανάγνωση των δεδομένων -«Τι απέγινε η αραβική άνοιξη;»:
http://www.counterpunch.org/2012/04/13/whatever-happened-to-the-arab-spring/

Το Ισραήλ αναζητά σύμμαχους και η Μόσχα εμφανίζεται ξανά δυναμικά στην περιοχή

Η ανατροπή των φιλοδυτικών καθεστώτων στα οποία το Ισραήλ είχε επενδύσει, βιώθηκε στην Ισραηλιτική ελίτ σαν μια ήττα που αποκάλυπτε την αδυναμία των δυτικών σύμμαχων να το στηρίξουν. Η δυτική επέμβαση που ακολούθησε στην Λιβύη αλλά και στην Συρία, μπορεί να πρόσφερε στο Ισραήλ ικανοποίηση για τα προβλήματα ιστορικών αντίπαλων του, αλλά ταυτόχρονα, άνοιξε νέο κύκλο ανησυχιών – θα είναι μια κυβέρνηση ισλαμιστών καλύτερη από το κοσμικό καθεστώς του Ασσαντ στην Συρία λ.χ.;

Σε αυτό το αμφιλεγόμενο πλαίσιο, η ισραηλιτική ελίτ φαίνεται να επαναπροσδιορίζει τις προτεραιότητες της. Μια διάσταση, βέβαια, είναι η προσπάθεια να βγει το Ισραήλ από την απομόνωση μέσα από μια συμμαχία με την Κύπρο και χώρες της Βαλκανικής. Αλλά και αυτή η συμμαχία δεν σημαίνει και πολλά πέρα από μια μελλοντική διέξοδο στο εμπόριο των ενεργειακών αποθεμάτων. Η εντύπωση ότι στην Κύπρο μερικοί προσβλέπουν στο Ισραήλ ένα στρατιωτικό σύμμαχο απέναντι στην Τουρκία θα πρέπει να προκαλεί μειδιάματα.. Σε αυτό το πλαίσιο, έχουν αρχίσει πρόσφατα, με εκφραστή τον υπουργό εξωτερικών Λίμπερμαν, αλλά και άλλους, μια εκστρατεία ανοίγματος στην Ρωσία, η οποία μετά από την αποτυχία της να επιβάλει τους όρους στο συριακό ζήτημα, θεωρείται πια σοβαρός παίκτης στη περιοχή – και ήδη έχουν σχέσεις μαζί της τόσο η Τουρκία όσο και το Ιράν, ενώ ανάλογα ανοίγματα κάνει και η Σαουδική Αραβία.

Την νέα προβληματική η οποία αναπτύσσεται στο Ισραήλ την ανέλυσε ο στρατηγός Israel Ziv, ο οποίος διατέλεσε, πριν την αφυπηρετηση του, επικεφαλής του προγραμματισμού του ισραηλιτικού στρατού: «*..[ο στρατηγός είπε] το να γίνει το Ισραήλ στρατηγικός εταίρος της Ρωσικών ενεργειακών οικονομικών σχεδιασμών, θα κάνει την Ρωσία να υπερασπιστεί τα ισραηλιτικά συμφέροντα και θα μετριάσει την ισραηλίτη απομόνωση λόγω της αραβικής άνοιξης. Θα αναβαθμίσει, επίσης την περιφερειακή θέση του Ισραήλ. Ο Ziv πιστεύει ότι η επιστροφή του Πούτιν στην προεδρία είναι μια καλή εύκαιρα για να οικοδομηθούν στρατηγικές σχέσεις με το Κρεμλίνο, καθώς ο Πούτιν, σύμφωνα με την ανάλυση του, είναι "ένας δυναμικός ηγέτης" και υπό την προεδρία του η Ρωσία αναμένεται να αναλάβει κεντρικό ρόλο στην διαμόρφωση της παγκόσμιας τάξης…*

Ο Ziv ειρωνεύτηκε την προσπάθεια του Ισραήλ να οικοδομήσει περιφερειακές συμμαχίες με βαλκανικά κράτη όπως η Ελλάδα και η Βουλγαρία, αλλά και η

συνεργασία με την Κύπρο σαν αντίδραση στην ένταση στις σχέσεις με την Τουρκία. Περιέγραψε αυτές τις προσπάθειες σαν δείγμα αδυναμίας του Ισραήλ.»

http://www.uruknet.info/?p=m87266&hd=&size=1&l=e

Για τις γεωπολιτικές μετατοπίσεις και στα Βαλκάνια, εν όψη και της επιστροφής Πούτιν, υπήρχε το περασμένο σαββατοκύριακο και σχετικό κείμενο στο αθηναϊκό Βήμα: «Ρώσο-αμερικανικός πόλεμος για τις μπίζνες στην ενέργεια.» Στο κείμενο επαναλαμβάνεται η επένδυση της ελληνικής δεξιάς στην Ρωσία από την εποχή Καραμανλή, ενώ σήμερα μετά την αποτυχία του «ατλαντισμου» του Γ. Παπανδρέου, αναμένεται ότι οι ρωσικές προσβάσεις στην ελληνική οικονομία θα είναι πιο εύκολες. Ήδη, αναφέρεται ότι υπάρχει έντονη αμερικανική πίεση για να αποκλειστεί η ρωσική συμμετοχή στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΠΑ. Και φαίνεται ότι οι ρώσοι, κινητοποιούν τώρα και τα δικά τους δίκτυα.

Ισπανία: ο σύντομος μήνας του μέλιτος του Rajoy και το νέο σύνορο της κρίσης στην ευρωζωνη

Τελικά, ο μήνας του μέλιτος του δεξιού πρωθυπουργού της Ισπανίας φαίνεται να ήταν ο πιο σύντομος της ιστορίας. Βέβαια, η εκλογή του συνοδεύτηκε από την αρχή με επιφυλάξεις, αφού και ο ίδιος είχε επιλέξει να είναι ασαφής για τις προθέσεις του ποντάροντας ότι άμα πάρει την εξουσία θα βρει λύσεις. Τελικά, τα πρώτα μέτρα που πήρε αντιμετώπισαν μια πρωτοφανή γενική απεργία,η οποία μάλιστα φάνηκε να διοργανώθηκε από αυτόνομες εργατικές πρωτοβουλίες και τις αναρχοσυνδικαλιστικες συντεχνίες,παρά από τα μεγάλα συνδικάτα των σοσιαλιστών και των κομμουνιστών
http://www.counterpunch.org/2012/04/03/spain-fights-austerity/

Μετά είδε και τις πρώτες εκλογικές απώλειες στην Ανδαλουσία, ενώ η δημοτικότητα του, και της κυβέρνησης του, φαίνεται να συνεχίζει τον κατήφορο.
Και οι «αγορές» φαίνεται πια να εστιάζουν στην Ισπανία. Και αν η Ισπανία πάει προς μια ελληνικού τύπου "διάσωση", τότε το ευρωπαϊκό οικοδόμημα θα κλονιστεί ακόμα πιο έντονα, αφού θα ακολουθήσει η Ιταλία – ήδη ο Μοντυ επέρριψε δημόσια ευθύνες στον Ισπανό πρωθυπουργό για την χειροτέρευση των δεδομένων για την Ιταλία.
Και έτσι, τώρα και πάλι, η «Ευρώπη» βρίσκεται στην αναμονή για το πώς θα προχωρήσουν οι τιμές πωλήσεις των ομολόγων.

Η αύξηση της πίεσης για αλλαγή γραμμής στο θέμα της λιτότητας, η οποία οδηγεί αναπόφευκτα σε βαθύτερη ύφεση, συνεχίζεται – όπως αυξάνονται και όσοι αμφιβάλουν για την δυνατότητα της ευρωζωνης να διατηρηθεί όσο οι τράπεζες λειτουργούν ανεξέλεγκτα.
http://www.counterpunch.org/2012/04/13/spain-marches-toward-a-depression/

Μέχρι και ο Σακροζύ σε μια ύστατη προσπάθεια να ξαναμπεί στην κούρσα της διεκδίκησης της προεδρίας, έριξε στο τραπέζι την ιδέα της επανεξέτασης της αυτονομίας του τραπεζιτικού τομέα – με άξονα της ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα.

Όταν δυσφορεί ακόμα και το backyard: οι ΗΠΑ αναγκάζονται να εξηγούν την στάση τους στην σύνοδο των αμερικανικών κρατών

Ο Ομπάμα δεν είναι τελικά τυχερός με τη λατινική Αμερική. Πριν λίγα χρόνια προσπάθησε να πάρει την πρωτοβουλία στην σύνοδο των αμερικανικών κρατών, αλλά το πραξικόπημα στην Ονδούρα τον οδήγησε και πάλιν σε μια αμυντική θέση. Αυτήν την φορά η συνοδός έγινε στην Κολομβία και ο Ομπάμα είχε ήδη στην τσέπη μια συμφωνία για «ελεύθερο εμπόριο» ανάμεσα τις ΗΠΑ και την Κολομβία. Τα πράγματα ξεκίνησαν κακά και έγιναν χειρότερα: αρχικά ήταν μερικές βόμβες αριστερών ανταρτών που χάλασαν κάπως την πρόσοψη. Μετά ήρθε το σκάνδαλο μελών της προσωπικής του φρουράς, οι ποιοι βρέθηκαν σε μπουρδέλο με συμπεριφορά που προκάλεσε τις λατινοαμερικάνικες ευαισθησίες. Και στην ίδια την σύνοδο η επιμονή των κρατών της ALBA -του συνασπισμού κρατών που προωθα η Βενεζουέλα- να προσκληθεί και η Κούβα απέκτησε ευρύτερη στήριξη και ο Ομπάμα βρέθηκε και πάλι να αμύνεται και να δίνει εξηγήσεις. Δεν είναι ακριβώς και η καλύτερη εικόνα - άμα δεν ελέγχεις καν την πίσω αυλή…

ΗΠΑ: Και ο «πόλεμος των νοημάτων» καλά κρατεί – είναι ένα ωάριο, ζωή;

Την περασμένη εβδομάδα 2 ειδήσεις εκφράσανε την ετερόκλητη πορεία των πολιτισμικών συγκρούσεων για την πολιτική των νοημάτων [war over meaning]. Στην Καλιφόρνια, στα πλαίσια της οικονομικής κρίσης, ανακοινώθηκε ένα νέο υβρίδιο υπηρεσιών: γυμνές καθαρίστριες σπιτιών. Οι υπηρεσίες βέβαια απευθύνονται

στους πιο εύπορους αλλά τέθηκε αμέσως ζήτημα αν η εν λόγω υπηρεσία ανήκει στις σεξουαλικές υπηρεσίες ή όχι.

Λίγο παραδίπλα στην Αριζόνα, ο κυβερνήτης υπέγραψε σε νόμο ένα νέο νομοσχέδιο το οποίο προωθούν οι συντηρητικοί στην προσπάθεια τους να περιορίσουν το δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση. Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, η πολιτεία έχει το δικαίωμα να κηρύσσει παράνομες τις εκτρώσεις μετά από 20 εβδομάδες κύησης. Σύμφωνα με την νομοθεσία όμως «*η πολιτεία θεωρεί ότι η αρχή της ζωής ενός εμβρύου ξεκινά από την πρώτη μέρα της τελευταίας περιόδου της μητέρας.*» Έτσι, η πολιτεία καθιερώνει ως υποτιθέμενη «ζωή», "κάτι" πριν καν να είναι επιστημονικά εφικτό να γίνει ζωή.
http://rt.com/usa/news/abortion-arizona-law-brewer-003/

Φλέγεται η κεντρική Ασία

Η επίθεση των ανταρτών στην Καμπούλ, θύμιζε μέρες του Βιετνάμ: για 18 ώρες συνεχίζονται μάχες στην πρωτεύουσα, ενώ οι επιθέσεις απέδειξαν ότι υπάρχει ένα πολύ οργανωμένο πια δίκτυο, το οποίο είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο να νικηθεί από τις νατοϊκές δυνάμεις. Το μόνο που βρήκε να πει ο αμερικανός πρέσβης ήταν ότι οι επιθέσεις δεν μπορεί να ήταν από τους Ταλιμπάν γιατί εκείνοι «aren't that good". Και απέδωσε τις επιθέσεις σε ένα άλλο δίκτυο, το Haqqani.

Ακόμα και ο ίδιος ο Καρζάϊ αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι η όλη επιχειρήσει ήταν μια ήττα των νατοϊκών, οι οποίοι ανακοίνωναν και "πρόοδο" τον τελευταίο καιρό.

Στο διπλανό Πακιστάν, η οργή για τις επιθέσεις των μη επανδρωμένων αεροπλάνων συνεχίζεται όπως και η εσωτερική πολιτική κρίση που θέτει σε αμφισβήτηση την αμερικανική ηγεμονία σε αυτόν τον στρατηγικό σύμμαχο της Ουάσιγκτον.

Ταυτόχρονα, πίσω στις ΗΠΑ, η υποστήριξη για την συμμετοχή της χώρας στους πολέμους στο Αφγανιστάν και στην κεντρική Ασία γενικά έχει πέσει στο χαμηλότερο επίπεδο σύμφωνα με νέες δημοσκοπήσεις.

Από τον ηλεκτρονικό «πόλεμο» ενάντια στην κρατική αυθαιρεσία: Το “global war on terror”... και η TeaMp0isoN

Η MI6 δέχθηκε χθες επίθεση από την ομάδα TeaMp0isoN με στόχο την απελευθέρωση αρκετών “τρομοκρατών” που μετά από απόφαση του European Court of Human Rights στάλθηκαν στην Αμερική για δικαστική ακρόαση.

Η ομάδα χρησιμοποίησε ένα πολύ έξυπνο script και για 24 ώρες η τηλεφωνική επικοινωνία της MI6 δεν λειτουργούσε. Το ονόμασαν phone bombs και κάθε φορά που κάποιος υπάλληλος της MI6 προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει το τηλέφωνο άκουγε ένα ρομπότ να λέει TeaMp0isoN.

Στην συνέχεια ξεκίνησαν οι φάρσες με αποτέλεσμα οι υπάλληλοι να εξαγριωθούν επειδή δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν με τον κόσμο που τους καλούσε και στο τέλος να τους απειλούν ότι θα δώσουν ότι στοιχεία έχουν στο FBI.

http://www.youtube.com/watch?v=PEBQoxHh1uU

4 ώρες μετά την επίθεση ο Trick (ένα από τα βασικά μέλη) εξηγεί ότι αυτοί οι άνθρωποι οι οποίοι υπόκεινται σε αυτές τις διώξεις από τις κρατικές αρχές, είναι αθώοι με παραδείγματα όπως:

- Ο Babar Ahmad, Βρετανός πολίτης, που βρίσκεται εδώ και 7 χρόνια στη φυλακή χωρίς δικαστική ακρόαση στάλθηκε στην Αμερική για ακρόαση παρά τις πιέσεις από διάφορες εκδηλώσεις και petitions(150 000 υπογραφές) για να δικαστεί στην Αγγλία.
- Ο Adel Abdel Bary ήταν στην Αγγλία φυλακή εδώ και ένα χρόνο επειδή πιστεύεται ότι έχει ηχογραφήσει συνομιλία του με τον Ομπάμα πριν μερικά χρόνια χωρίς όμως να βρεθεί κάποιο στοιχείο εναντίον του.

Το πιο σημαντικό όμως, σημείωσε, είναι η απόφαση να σταλθούν στην Αμερική για δικαστική ακρόαση. «Οποιοσδήποτε μπορεί να πιστεύει ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι τρομοκράτες, όμως οι κατηγορίες έγιναν στην Αγγλία οπότε πρέπει να δικαστούν εκεί και όχι σε άλλη χώρα».

Κατάληξε λέγοντας ότι η πολιτική των Αμερικάνων είναι να κατηγορών τους Άραβες τρομοκράτες μετατρέποντας “global war on terror” σε “global war on Islam”. «Οι αληθινοί τρομοκράτες βρίσκονται στο Λευκό Οίκο» σημείωσε.

Αναμένεται να ακολουθήσουν αρκετές επιθέσεις αυτού του είδους και από άλλες ομάδες αφού η ομάδα έδωσε το ελεύθερο στο script.